

Núm. de Protocol: 1000025/2017
Núm. Rotlle: TSJA-0000028/2017

SENTÈNCIA 18-2017

PARTS:

Apel·lant: Sr. JCJ

Representant: Sra. CSM

Advocat: Sr. JGB

Apel·lat: GOVERN D'ANDORRA

Representant: Sra. IOM

Advocada: Sra. EGL

COMPOSICIÓ DEL TRIBUNAL:

President: M. I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA

Magistrats: M. I. Sr. Bernard PLAGNET

M. I. Sra. Marie CONTE

Andorra la Vella, tres d'abril de dos mil disset.

El Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha vist el recurs d'apel·lació a les actuacions número **1000025/2017**.

En la tramitació d'aquestes actuacions han estat observades les prescripcions legals, i ha estat ponent el magistrat **M.I. Sr. Albert ANDRÉS PEREIRA**, el qual expressa el parer del Tribunal.

ANTECEDENTS DE FET

1.- El Sr. JCJ va interposar demanda jurisdiccional contra la resolució de Govern núm. 210587/2017 de 8 de febrer de 2017 que desestima el recurs d'oposició formulat contra la petició d'intercanvi d'informació en matèria fiscal emanant de l'autoritat competent del Regne d'Espanya, per la qual es demanava d'obtenir informació en el marc del procediment d'investigació fiscal del Sr. JCJ sobre l'impost sobre la renda de les persones físiques relatiu al període 2012.

2.- Per sentència 12-2017 del 7 de març de 2017, el Tribunal de Batlles ha desestimat íntegrament la demanda formulada per l'agent i ha declarat la resolució impugnada de GOVERN com ajustada a dret i als fins que legitimen l'activitat administrativa.

3.- En el seu escrit d'apel·lació de data 21 de març de 2017, el Sr. JCJ estima en substància que:

- la resolució de GOVERN no fou dictada per l'autoritat competent, sinó que li corresponia al Ministeri de Finances en mèrits de la Llei 3/2009.

- la sol·licitud d'informació es formulà a l'empara de les disposicions de l'Acord entre el Regne d'Espanya i el Principat d'Andorra per a l'intercanvi d'informació, que van quedar substituïdes pel Conveni entre ambdós països per evitar la doble imposició en matèria d'impostos sobre la renda i prevenir l'evasió fiscal, cosa que comporta la nul·litat de l'acte administratiu.

- no s'han complert els requisits exigits a l'article 4 del Reglament de desenvolupament de la Llei 3/2009 d'intercanvi d'informació en matèria fiscal, perquè les autoritats espanyoles no han especificat quin tipus de responsabilitats pot comportar l'expedient sancionador.

- no es va poder exercir el dret d'oposició en el marc del procediment administratiu davant el GOVERN, per quan l'agent no va poder consultar la totalitat de l'expedient administratiu fins a la notificació de la sentència impugnada. Per tant, s'hauria produït una vulneració dret fonamental a la defensa.

- les autoritats espanyoles han aprofitat un document que no conté cap informació susceptible d'establir un lligam amb cap entitat bancària ni amb l'agent per llençar una sol·licitud genèrica (*fishing expedition*).

4.- En la seva contesta de data 24 de març de 2017, el GOVERN s'oposa al recurs d'apel·lació i sol·licita que es confirmi íntegrament la sentència impugnada, amb imposició de les costes a la contrapart.

5.- Trameses les actuacions a aquesta Sala, s'ha designat el magistrat ponent i han quedat vistes les actuacions per a deliberar i decidir.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- Competència

El Tribunal Superior, Sala Administrativa, és competent per conèixer del recurs, en aplicació dels articles 39.3 de la Llei qualificada de la Justícia i 8 de la Llei 3/2009, de 7 de setembre, d'intercanvi d'informació en matèria fiscal amb sol·licitud prèvia.

Segon.- L'objecte d'aquest procés consisteix en examinar la legalitat de la resolució administrativa de 8 de febrer de 2017, que va desestimar el recurs d'oposició formulat per l'agent respecte de la sol·licitud d'informació en matèria fiscal procedent de les autoritats espanyoles, que es contrau a determinades dades bancàries que han de permetre verificar el compliment de les obligacions tributàries respecte de l'impost sobre la renda de les persones físiques a l'exercici 2012.

Tercer.- El primer dels motius que articula l'apel·lant fa referència a la manca de competència de l'òrgan que va adoptar la resolució impugnada de 8 de febrer de 2017, ja que aquella corresponia al Ministre de Finances i no al GOVERN.

La sentència apel·lada ha desestimat adequadament aquesta al·legació, en base a la jurisprudència d'aquesta Sala. En efecte, com ja va declarar aquest Tribunal en la sentència 75-2015, de 20 de novembre:

“Pel que fa al primer dels motius d'impugnació que articula la recurrent, és cert que l'article 8 de la Llei 3/2009, de 7 de setembre, en la redacció que li va donar la Llei 12/2014, de 26 de juny, disposa que el recurs d'oposició que pugui formular la persona concernida ha de ser resolt per “l'autoritat competent”, i aquesta, segons l'article 3.a) de la mateixa Llei 3/2009 és “el ministeri encarregat de les finances”. En conseqüència, s'ha de compartir amb l'apel·lant que la resolució impugnada havia de ser dictada pel Ministeri de Finances, quan en aquest cas emana del Govern.

Ara bé, com diu la sentència del Tribunal de Batlles, aquest fet no pot comportar la nul·litat de l'acte impugnat, ja que no es tracta d'una incompetència “manifesta”. Com a membre del Govern, el Ministre de Finances va prendre part en l'adopció de la resolució recorreguda, encara que fos en la seva qualitat d'integrant de l'òrgan superior col·legiat que dirigeix l'Administració general de l'Estat, per la qual cosa no va ser aliè a la decisió litigiosa.

D'altra banda, no es pot oblidar que l'article 36 del Codi de l'Administració disposa que, quan les formalitats prescrites s'hagin portat a terme de forma irregular, l'acte només serà anul·lat quan hom pugui pensar raonablement que la decisió hauria pogut ser diferent si l'Administració hagués respectat aquestes formalitats. En aquest cas, no s'aprecia cap indici que pugui portar a la conclusió de que el sentit de la resolució hagués variat, si el Ministre de Finances hagués adoptat individualment la decisió, de manera que s'ha de descartar l'anul·lació de l'acte impugnat per aquest motiu".

En conseqüència, en aplicació d'aquests mateixos raonaments, procedeix desestimar el primer motiu d'impugnació.

Quart.- S'al·lega també que la sol·licitud d'intercanvi d'informació procedent de l'Administració tributària espanyola fa referència a l'Acord entre ambdós països, que ja ha estat substituït pel Conveni per evitar la doble imposició en matèria d'impostos sobre la renda i prevenir l'evasió fiscal, que va entrar en vigor el 26 de febrer de 2016.

Tal com admet la pròpia part agent, es tracta d'un simple error material que no pot impedir l'aplicació de les disposicions vigents. Quan es va donar trasllat a l'interessat de la petició d'intercanvi d'informació, mitjançant escrit de 17 de gener de 2017, la Secretaria d'Estat d'Afers Financers Internacionals ja va indicar-li la normativa aplicable, és a dir, el Conveni abans esmentat, de manera que s'ha de descartar l'existència de qualsevol tipus d'indefensió. L'agent ha conegut quina era la disposició que emparava la sol·licitud i, en conseqüència, no existeix cap motiu d'invalidesa de la resolució impugnada per aquest motiu.

Cinquè.- L'agent al·lega que la demanda d'informació no compleix el requisit de l'article 4.d) del Reglament de desenvolupament de la Llei 3/2009, segons el qual s'ha d'indicar si la finalitat que persegueix la part requeridora és únicament administrativa o si pot comportar també una responsabilitat penal.

En aquest cas, com ha conclòs la sentència apel·lada, la petició formulada per l'Administració espanyola té únicament transcendència tributària, com s'indica de forma expressa (foli 39 de les actuacions), de manera que procedeix desestimar aquest motiu d'impugnació.

D'altra banda, les consideracions que formula el recurrent sobre l'existència d'un expedient iniciat per la Comissió europea al Regne d'Espanya, sobre el règim sancionador aplicable a la manca de declaració dels béns no declarats situats a l'estranger, resulten alienes a l'objecte d'aquest procés, ja que no correspon a les autoritats andorranes pronunciar-se sobre la normativa aplicable a la qüestió de fons que s'examina a Espanya.

Sisè.- Sobre l'exercici del dret a oposició i del dret a la defensa, aquestes al·legacions de l'agent s'han d'examinar conjuntament, ja que es troben íntimament relacionades.

El propi recurrent afirma que va tenir accés a l'expedient mitjançant consulta a les dependències del Ministeri de Finances. En conseqüència, resulta aplicable el mateix criteri que ja va aplicar aquesta Sala en la sentència 03-2017, de 31 de gener, segons la qual:

“En tractar-se d'una qüestió que fa referència al procediment, resulten aplicables de forma prioritària les disposicions de la normativa sectorial, que en aquest cas conté la Llei 3/2009 i el seu Reglament de desenvolupament, de 12 de novembre de 2014. Doncs bé, l'article 6 del Reglament, a més de preveure la possibilitat de decretar el secret total o parcial, d'acord amb l'article 8 de la Llei, estableix de forma general que, un cop iniciat el procediment, “existeix la possibilitat de consultar l'expedient tramitat per l'Autoritat competent”.

En aquest cas, la recurrent va tenir accés a l'expedient en la forma que preveu la referida disposició reglamentària, mitjançant consulta del mateix, i no consta que aquest fet li hagi causat cap tipus d'indefensió, ja que ha pogut exercir els medis de defensa que ha considerat oportuns, amb ple coneixement de causa, per la qual cosa s'ha de descartar que existeixi cap vici determinant de l'anul·labilitat de l'acte, segons l'article 49.1 del Codi de l'Administració”.

D'altra banda, no pot sorprendre que l'expedient estigués compost essencialment per la sol·licitud que va presentar l'Agència tributària espanyola, ja que la resolució impugnada es va adoptar en base al contingut d'aquella, sense necessitat d'actuacions suplementàries, com resulta de l'examen de les actuacions.

Setè.- En darrer terme, el recurrent addueix que la petició d'informació no compleix el requisit de l'article 4.a) del Reglament de desenvolupament de la Llei 3/2009, relatiu a la identificació de la persona concernida, ja que es basa en un document incautat a la frontera hispano-andorrana, que recull l'existència i quantia de determinats actius financers, però que no conté cap identificació nominativa, ni pel que fa al seu titular ni a l'entitat bancària on estarien dipositats. En conseqüència, l'agent considera que no es pot establir cap vincle entre el document incautat i l'agent i l'entitat bancària que és objecte de la sol·licitud d'informació.

Aquesta argumentació no pot ser compartida, ja que les dades relatives a aquests actius financers estaven en poder del recurrent quan van ser intervingudes pels agents de la duana espanyola, de manera que existeixen indicis suficients en què fonamentar la sol·licitud d'informació, que no pot ser considerada com una “*fishing expedition*”, com pretén la part agent.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA
Sala Administrativa

Per tot això, s'ha de desestimar íntegrament el recurs d'apel·lació i confirmar la sentència impugnada.

Vuitè.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'una especial condemna al pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

DECISIÓ

En atenció a tot el què s'ha exposat, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en nom del poble andorrà, decideix:

Primer.- Desestimar el recurs d'apel·lació que interposa el Sr. JCJ contra la sentència dictada el 7 de març de 2017 per la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, que es confirma íntegrament.

Segon.- No efectuar un especial pronunciament en matèria de costes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i signem.